

Príbeh o tom,
že VŠETKY cesty
aj tak vedú
do postele

Enin
PRESS

Pia Dušák

DOBROVOL'NE NASILU

Kvôli strachu, že ostaneme samé, sme vo vzťahu, kde nemáme dobrú spoločnosť.

DOBROVOLNE NASILU

ISBN ISBN 978-80-8176-111-9

Pia Dušák

DOBROVOLNÉ NASILU

Bratislava február 2015

Je celkom fajn pocit, keď sa človek rozhodne,
že nebude sviňa.
(Ernest Hemingway, Slnko aj vychádza)

Prológ

Predo mnou stála zákonitá manželka chlapa, na ktorého myslím denne pred spaním a šťastne sa usmievala. Žartom som podotkla, že jej závidím dokonalý život, ona sa rozosmiala a pohladila muža stojaceho vedľa nej po predlaktí. Vtedy ma bodol trň žiarlivosti nielen do srdca, ale snáď do každého orgánu v tele. Hoci som vedela, že ten dokonalý život nie je až taký dokonalý, závidela som jej. Závidela som jej krásny prsteň, určite priestranný a vkusne zariadený byt, sľubne rozbehnutú kariéru a ihličky od Louboutina, ktoré som si ja z môjho platu nikdy nemohla dovoliť. Jediné, čo som tejto žene skutočne nezávidela, bol jej neverný manžel. Paradox je, že ju podvádzal práve so mnou...

Volám sa Alica a som milenka.

Tajná frajerka ženatého muža.

Život každej z nás nie je stále ako z románu, písaný ružovým perom, osladený a krásny. Niekedy sa jednoducho nezadará. A ani mne sa nezadarielo. Päť mesiacov som vydržala v utajenom vzťahu s chlapom, ktorý mal úsmev, z ktorého by sa zložila nejedna žena. Ibaže to bolo to päť mesiacov plných výčítiek, hádok, horkosti a zákerností. Päť mesiacov plných tajného vzťahu, ktorý často smeroval do postele, ale nikam inam.

„Dokonalý život,“

povedala Ema lietajúc po celom byte ako zmyslov zbavená. „Odkedy sa to moje dieťa naučilo loziť, schudla som všetky tehotenské kilogramy,“ fučala a hádzala hračky do plastového boxu hlava-nehlava.

„To je dobré, nie?“ povedala som a pomiešala si čerstvo zaliatu kávu.

„Hej, najlepšie, čo sa mi mohlo prihodiť. Večer padám do postele ako podťatá.“

Usmiala som sa na ňu.

Ema mala malú Stelu, Stela mala veľkú Emu a ja som ich mala obe, ako bonus od života.

Keď som sa nasťahovala so Samom do paneláka, Ema v ňom už bývala, dokonca priamo nad nami. Krásna blondína so skvelou postavou, za

ktorou sa otočil snáď každý chlap. Ona sa ale zaujímalala len o jediného jedného. Teraz však už obe vieme, že sa radšej mala poriadne porozhliadnuť. Prišla Stela, chalan zdupkal, Ema ostala sama, ale napriek tomu, zvládala všetko ľavou zadnou.

„Volala mi Adriána, vraj sa čoskoro ukáže,” povedala po chvíli a so vzdychom sa hodila na pohovku vedľa mňa. Adriána, moja staršia sestra, poplach celej rodiny.

„To som veľmi zvedavá. Neukázala sa celé Vianoce, silvestrovala ktovie kde a pritom nám obom sľubovala, že cez sviatky budeme spolu.”

„Asi mala nabitý program,” zachichotala sa a ja som sa uškrnula. Hoci sestra bola o rok a pol staršia, niekedy vyvádza takéhovadiny, akých som ja nebola schopná ani v období najhoršej puberty.

„Samo sa určite poteší,” poznamenala.

„To určite, bude výskať od nadšenia.”

„No fuj, to znelo strašne ironicky.”

Mykla som ramenami. „Ak sa bavím o Samovi v súvislosti s Adriánou, tak sa mi irónia sama vkráda do viet. Nemôžem si pomôcť.”

Ema súhlasne prikývla. „Tomu rozumiem. Nechápem však, prečo sa tí dvaja nemôžu zniesť. Veď sú takmer rovnakí.”

To bola pravda, Adriáne by sa mal Samo páčiť. Ona bola zaťažaná na večierky a Samo miešal tie najlepšie koktaily v meste. Adriána dokázala žúrovať celú noc, Samo tiež odchádzal z barov až po záverečnej. Napriek tomu po sebe vždy štekali, v lepšom prípade sa tvárili, že ten druhý jednoducho neexistuje.

„Vždy keď k nám príde, tak len napäto čakám, kedy si skočia do vlasov.“

„Čo sa stáva pravidelne...“

„Niekedy sedím na pohovke, sledujem, ako sa hádajú a bavím sa. Chýbajú už len pukance do ruky,“ pokrútila som hlavou. „Sú horšie než deti v mojej škole.“

„Jednoducho si nesadli,“ poznamenala Ema a pomohla Stele vyliezť na pohovku.

„Keď sa Adriána ukáže, už možno budem bývať sama...“ ozvala som sa po chvíli. Ema na mňa vyvalila oči.

„Čože? Ty tajnostkárka,“ prisadla si bližšie ku mne. „Tak čo sa deje? Problémy v raji?“

„Začali sa lámať lady,“ povedala som jednoducho. „Mám dojem, že už o pár dní budem mať viac miesta v skrini.“

„To je len dobre!“ udrela rukou po konferenčnou stolíku, až sa Stela od úľaku rozplakala. „Upokoj sa zlatíčko,“ povedala a previnilo usmiala.

„Boli sme spolu dlho a teraz si budem musieť zvykať na život bez neho...” fňukla som.

Ema len mávla rukou. „Prosím ťa, aké zvykanie. Posledné mesiace ste sa vídali tak málo, že si si už dávno mala zvyknúť na jeho neprítomnosť.”

„Aj som si. Ibaže, keď sa odsťahuje, tak to už bude také naozaj. Skutočný rozchod,” striasla som sa.

„Alica, prosím, nerob z komára somára. Prežiješ to. Veď teba netrápi, že Samo odchádza, skôr to, že nebudeš mať po svojom boku chlapa.”

„No a? Mať chlapa so sebou prináša značné výhody. Vymení ti žiarovky, namontuje poličky a v neposlednom rade ťa zahreje v posteli.”

Ema sa rozosmiala. „Chceš mať priateľa len preto, aby si mohla hovoriť, že niekoho máš.”

„Chcem mať priateľa len preto, aby som mohla matke hovoriť, že niekoho mám,” opravila som ju.

„Stále ti s tým nedá pokoj?”

„Ani mne, ani Adriáne. Vždy keď mi telefonuje, tak je to samé *Ja v tvojom veku...* No uznaj,” zatukala som si na čelo a Ema sa bezstarostne usmiala.

„Som rada, že moju mamu netrápia takéto prkotiny.”

„Tvoju nie, ale moja je z toho takmer na infarkt. Každý hovor končí vetou *Ja sa tých vnúčat asi nedožijem*, a ja vtedy dostávam strašnú chuť otrieskať si mobil o hlavu. Hrôza.“

„Keď sa dozvie, že sa Samo odsťahoval, tak bude mať určite radosť,“ povedala Ema škodoradostne.

„Jasné, bude mať ohromnú radosť. Ale fakt, že ohromnú. Možno až takú, čo sa končí hospitalizáciou,“ pokrčila som nosom. „Nechám to na Adriáne. Ona jej určite túto správu zvestuje s potešením.“

„Tvoja sestra sa vyžíva v oznamovaní nepríjemných noviniek,“ skonštatovala Ema.

„To si pomenovala presne.“

Adriána bola veľmi prostoreká, čo na srdci, to na jazyku. Vety, ktoré jej vychádzali z úst absolútne nefiltrovala, a tak sa od nej človek niekedy dozvedel aj to, čo vôbec vedieť nechcel.

Potom si malá Stela zívla. O minútu už chrapkala na pohovke a ja som sa s nimi rozlúčila a zviezla sa výťahom o poschodie nižšie.

Na zemi žijú viac ako tri miliardy mužov...

A ja som už dávno zistila, že všetci ma naozaj nemusia chcieť. Ale chlap, s ktorým žijem v jednej domácnosti už tri roky, ten chlap by ma chcieť mal.

Dnešná noc nebola prvá, ktorú strávil v obývačke na nepohodlnej pohovke, spalo sa mu však asi dobre, keď sa neunúval ľahnúť si ku mne do postele. Náš vzťah už dávno nebol taký, ako na začiatku, naopak, začali sme sa odcudzovať, bavili sme sa málo, dokonca som začínala mať pocit, že sa mi zámerne vyhýba.

Ak to chcel ukončiť, na čo ešte čakal?

Mal na to skutočne dostatok príležitostí.

Keď som odchádzala do práce, ešte spal, tak som len potichu zatvorila vchodové dvere a privolala výťah. Ulice boli plné študentov a žiakov, ktorí mierili do školských lavíc, niektorí z nich sa náhlili, iným zas vyhovovalo slimačie tempo. Bolo januárové ráno, napriek tomu nebolo až tak chladno, ako som očakávala. V košeli, vo svetri a v kabáte s hrubým šálom okolo krku mi bolo veľmi teplo a ak niečo z duše nenávidím, tak sú to kvapky potu, ktoré mi stekajú po chrbte. Pridala som do kroku a prebehla tých pár metrov, ktoré ma delili od školskej brány.

V zborovni sedelo len pár kolegov, ktorí sa rozprávali tlmennými hlasmi.

„Alica, no konečne,“ oslovila ma Marika. „Prečo si sa tak naobliekala?“ spýtala sa a ja som nepovedala nič. „No dobre, kašli na to, čakám ťa už hodnú chvíľu,“ dodala a vyhodila niekoľko papierových obrúskov do koša. Za tú hodnú chvíľu už zjavne stihla pojesť všetko, čo si vo svojom ružovom obedári doniesla. Po fialovom pletenom svetri mala rozrúsené omrvinky z bieleho pečiva, ale buď si ich nevšimla, alebo jej bolo vonkoncom jedno, ako vyzerá.

„Mohla by si ma dnes zastúpiť v matematickom krúžku? Mne do toho niečo prišlo a nechcem ho

zrušiť," vtieravo sa usmiala. „Prosím, buď kamoška," dodala a sprisahanecky žmurkla jedným okom.

Po chvíľke uvažovania som došla k záveru, že my dve sme kamoškami nikdy neboli.

„Marika, ja neučím matematiku a navyše som ťa zastúpila už pred týždňom."

„No vidíš, už si si to skúsila, tak vieš ako na to. Sme dohodnuté?"

„Nie sme," pokrútila som hlavou. „Ja dnes popoludní už tiež niečo mám."

Samozrejme že som klamala, nemala som naplánované nič a Marika akoby to vytušila, jej tvár sa v sekunde zmenila na nevľúdnu kamennú masku.

„Tak dobre," povedala ľadovým hlasom a otočila sa mi chrbtom.

Keď som sa vrátila z prvej hodiny, zazeral na mňa celý učiteľský zbor. Tá hlupaňa na mňa pošťvala snáď všetkých kolegov a určite to zvládla do niekoľkých minút. Aj keď som na škole učila už tretí rok, stále som bola „tá nová". Pred tromi rokmi som prišla do stáleho kolektívu medzi ženy v prechode a chlapov s krízou stredného veku. Ema vravela, že mi závidia entuziazmus a chuť pracovať.

Popravde, s tou chuťou pracovať to mierne preháňala, nebola som totiž ten typ učiteľa, ktorý chcel za každých okolností vtĺcť do svojich žiakov čo najviac vedomostí. Babka bola učiteľka, mama je učiteľka a preto učím aj ja. Kolegovia prichádzali z tried s vykričanými hlasivkami, mňa správanie žiakov však málokedy dokázalo vytočiť. Pre mňa išlo len zamestnanie, vďaka ktorému som platila účty.

Zo školy som vyšla s dobrým pocitom, že pracovný deň sa konečne skončil. Celé dopoludnie svietilo mierne slnko, poobede bolo ešte teplejšie, než ráno. Usmiala som sa, vykročila a pred školskou bránou takmer zhodila z chodníka malého chalana. Vyzeral, že netuší kde je, nie to ešte ako sa volá. Postával na chodníku sám, ako strašiak v poli, preto som k nemu podišla a spýtala sa, či je v poriadku.

„Nesmiem sa zhovárať s cudzími ľuďmi,“ odpovedal šepotom, ale pohotovo a po líci sa mu skotúlala jedna veľká slza.

No nazdar, povedala som si v duchu.

„Som učiteľka,“ oznámila som rázne. „Preto sa so mnou rozprávať môžeš. Chodíš tuto do školy?“ opýtala som sa a drobec prikývol.

„Ako sa voláš?“

„Teodor,“ povedal a stisol pery tak silno, až mu obeleli. Z kabelky som vytiahla papierovú vreckovku, Teo si ju vzal, ale napriek tomu si usoplený nos utrel do rukáva.

„Tak Teodor, čo sa stalo?“

„Tatko po mňa zabudol prísť,“ povedal pomaly zadúšajúc sa vzlykmi a slzami. Bolo to pekné chlapča s nebesky modrými očami, chutnou okrúhlou tváričkou a svetlými vlasmi, ktoré sa mu jemne vlnili okolo krku. A mne prišlo ľúto, že nejaký rodič môže zabudnúť na také pekné a milé decko.

„Tak poď,“ usmiala som sa a chytila ho za ruku. „Zavoláme rodičom.“ A potom pred nami zastavilo auto, z ktorého vystúpil najkrajší chlap, akého som kedy videla. Shakespeare by možno povedal, že vtedy sa roztočilo koleso osudu. Chvíľu sme tam len tak stáli a chvíľu sa mi už zdalo, že som v nemom filme, keď sa Teo prebral z letargie a predstavil mi svojho strýka. Moje srdce málinko zaplesalo, že nie otca. Mal na sebe pekný trojdielny oblek, ktorý mu sadol ako uliaty a hoci nemal oblečený kabát, nezдалo sa, že by mu v ňom bolo chladno. Napriek saku a veste bolo vidieť, že ten chlap sa o seba stará, široké ramená a ploché brucho moju

domnienku len potvrdzovali. Opálenie si určite priniesol z nejakej nechutne drahej dovolenky pri mori, tmavá pokožka ešte viac zvýrazňovala bledomodrú farbu jeho očí. Vyzeral neobvykle a zaujímavo. Čierne vlasy a modré oči sa skutočne nepovažujú za klasickú kombináciu a ja som práve pre toto na neho zízala ako zmyslov zbavená. Na tvári mal asi trojdňové strnisko, ale vôbec nevyzeral neupravené, skôr naopak. Splašili sa mi hormóny a dostavil sa nutkavý pocit prejsť rukou po tom strnisku, ale to som samozrejme nespravila, nebudem predsa na ulici hladkať po brade cudzieho chlapa. Sex som nemala už dlho, ale až taká zúfalá nie som. Sexy strýko, ako som si ho v tom okamihu familiárne nazvala, stále kľačal pri Teovi a pokojným hlasom mu dohováral, aby konečne prestal smokliť. A potom sa postavil. Prevyšoval ma o dobrých dvadsať centimetrov, o krok ustúpil a prešiel po mne pohľadom. Zrazu mi už ten obnosený kabát, džínsy a topánky bez podpätkov nepripadali ako skvelý učiteľský outfit. Svojím zízaním ma začal privádzať do pomykova, a aj keď som už dávno nebola naivným dievčaťom, tvár mi začala horieť od rozpakov. Otvorila som ústa, že niečo poviem, ale hneď na to som